

LIBRIS

We know
books

DIANA GABALDON

VIII

OUTLANDER

SCRIS CU SÂNGELE

INIMII MELE VOL. I

Traducere din limba engleză și note de

GABRIEL STOIAN

ARMADA

CUPRINS

PROLOG.....	7
PARTEA ÎNTÂI. APARTENENȚĂ.....	9
1. O SUTĂ DE LIVRE DE PIETRE	11
2. BASTARD NENOROCIT	15
3. ÎN CARE FEMEILE, CA DE OBICEI, ÎNDREAPTĂ LUCRURILE	17
4. NU PUNE ÎNTREBĂRI LA CARE NU VREI SĂ AFLI RĂSPUNSURI.....	26
5. PATIMILE TINERILOR.....	32
6. SUB PROTECȚIA MEA	38
7. CONSECINȚELE NEINTENȚIONATE ALE ACȚIUNILOR NECUGETATE.....	56
8. <i>HOMO EST OBLIGAMUS AEROBE</i>	62
9. O SCHIMBARE ÎN TREBURILE OAMENILOR.....	69
10. POGORÂREA DUHULUI SFÂNT ASUPRA UNUI DISCIPOL ȘOVĂITOR.....	80
11. AMINTIȚI-VĂ DE PAOLI!.....	93
12. <i>EINE KLEINE NACHTMUSIC</i>	103
13. AER DE DIMINEAȚĂ CU MIROS DE ÎNGERI	120
14. TUNETUL DE ÎNCEPUT	131
15. O ARMATĂ ÎN MARȘ.....	139
16. E LOC DE SECRETE	142
17. LIBERTATE!.....	151
18. FĂRĂ NUME, FĂRĂ CĂMIN, SĂRAC ȘI FOARTE BEAT	156
19. MĂSURI DISPERATE.....	168
20. DESPRE MULTE LUCRURI.....	174
21. OAMENI SÂNGEROȘI.....	177
22. NORI DE FURTUNĂ.....	197
23. ÎN CARE INTERVINE DOAMNA FIGG	203

24. RĂCOARE BINEVENITĂ ÎN VREME DE ARȘIȚĂ, LINIȘTE ÎN MIJLOCUL NENOROCIRILOR.....	215
25. ELIBEREAZĂ-MĂ!.....	238
PARTEA A DOUA. ÎN ACELAȘI TIMP, LA FERMĂ... ..	239
26. UN PAS ÎN ÎNTUNERIC	241
27. NIMIC NU E CHIAAR ATÂT DE GREU DE GĂSIT CÂND CAUȚI BINE	254
28. CALD ȘI RECE	259
29. ÎNTOARCEREA LA LALLYBROCH.....	262
30. LUMINI, ACȚIUNE ȘI SIRENE.....	274
31. STRĂLUCIREA OCHILOR UNUI CĂLUȚ DE LEMN.....	280
32. ÎN PRAGUL CASEI, MULȚI AU FOST VESTIȚI DE RĂUL CARE-I AȘTEPTA-NĂUNTRU.....	288
33. CEL MAI BINE E SĂ DORMI CU PIELEA CURATĂ	293
34. SANCTUARUL	298
35. <i>AN GEARASDAN</i>	304
36. MIROSUL UNUI STRĂIN	312
37. <i>COGNOSCO TE</i>	317
38. NUMĂRUL FIAREI.....	325
39. FANTOMA UNUI OM SPÂNZURAT	332
40. ÎNGERI NEȘTIUTORI.....	340
41. ÎN CARE LUCRURILE SE LĂMURESC	348
42. TOATĂ IUBIREA MEA	366
43. FANTOMA.....	376
44. <i>AMPHISBAENA</i>	382
45. LEAC PENTRU SUFLETE.....	388
46. COPILE ISUS, SPUNE-MI... ..	393

O SUTĂ DE LIVRE DE PIETRE

16 iunie 1778

Pădurea dintre Philadelphia și Valley Forge

Ian Murray stătea cu o piatră în mână și măsoara cu ochii terenul pe care îl alesese. O pajiște mică, izolată, situată între mulți bolovani mari, cotropiți de licheni, la umbra brazilor și la poalele unui cedru roșu masiv, un loc în care niciun trecător nu s-ar fi oprit, deși nu era inaccesibil. Voia să-și aducă acolo toți membrii familiei.

În primul rând, pe Fergus. Poate doar pe Fergus, singur. Mama îl crescuse de la vârsta de zece ani, până atunci nu avusese o mamă. Fergus o știa pe mama de mai multă vreme decât Ian și o iubea la fel de mult. *Poate mai mult*, a gândit el, suferința lui fiind amplificată de sentimentul de vinovăție. Fergus stătuse cu ea la Lallybroch, o ajutase să aibă grijă de ea și de casă; el nu făcuse asta. Și-a înghițit cu greu nodul din gât și, pășind în micul luminiș, a așezat piatra în mijloc, după care s-a ridicat și a privit-o.

S-a trezit că scutură din cap. Nu, trebuie să fie două pietre. Mama lui și unchiul Jamie erau frate și soră, iar membrii familiei îi puteau jeli aici împreună – însă mai erau și alții pe care îi putea aduce, probabil, ca să-și aducă aminte de ei și să-și arate respectul. Iar aceia erau oameni care îl cunoscuseră pe Jamie Fraser și îl iubiseră mult, dar ei nu ar fi perceput deosebirea dintre Jenny Murray și o groapă în...

Imaginea mamei lui într-o groapă în pământ l-a rănit, parcă înțepându-l cu o furcă, apoi s-a retras când și-a amintit că, de fapt, ea nu ajunsese într-un

LIBRIS | We know BOOKS

mormânt, și asta l-a îndurerat și mai tare. Nu suporta imaginea lor înecându-se, poate agățându-se unul de altul, chinându-se să păstreze...

— *A Dhia!*¹ a spus el brusc și a lăsat piatra să cadă, după care s-a întors imediat ca să găsească altele.

Văzuse oameni înecându-se.

Laolaltă cu picăturile de sudoare provocate de arșița din acea zi de vară, lacrimile i s-au scurs pe față; nu le-a luat în seamă, se oprea când și când doar ca să-și ștergă nasul cu mâneca. Își legase o basma răsucită în jurul capului pentru a împiedica părul să îi cadă peste față și pentru a-și feri ochii de sudoarea înțepătoare. Basmăua era deja udă leoarcă încă înainte de a fi adăugat douăzeci de pietre la fiecare dintre tumuli.

El și frații lui făcuseră un tumul frumos pentru tatăl lor înainte ca el să fi murit, la căpătașul pietrei cioplite care-i purta numele – toate numele lui, chiar dacă asta costase foarte mult – pe locul de îngropăciune de la Lallybroch. Iar apoi, mai târziu, la înmormântare, membrii familiei, urmați de arendași și de servitori, veniseră să adauge fiecare câte o piatră la povara amintirii.

Așadar, Fergus. Ori... ba nu, ce era în mintea lui? Mătușa Claire trebuie să fie adusă aici prima. Nu era scoțiană, dar știa foarte bine ce înseamnă un tumul și probabil că se va simți oarecum ușurată să îl vadă pe cel al unchiului Jamie. Da, într-adevăr. Mătușa Claire, apoi Fergus. Unchiul Jamie era tatăl adoptiv al lui Fergus, astfel că avea dreptul. Iar apoi, Marsali și copiii. Însă era Germain îndeajuns de mare ca să vină cu Fergus? Avea zece ani, suficient de mare ca să înțeleagă și să fie tratat ca un bărbat. Iar unchiul Jamie era bunicul lui; așa se cuvenea.

Respirând cu greutate, s-a retras din nou și și-a șters fața. Insectele bâzâiau și se vâitau pe lângă urechile lui și se foiau în jur, dorind să îi sugă sângele. Însă el se dezbrăcase, rămânând doar cu o legătură de șale și se unse cu grăsime de urs amestecată cu mentă, așa cum procedau cei din tribul mohawk, așa că nu i se așezau pe trup.

— Veghează asupra lor, tu, spirit al cedrului roșu, a rostit el încet în limba mohawk, ridicând privirea spre crengile parfumate ale copacului. Păzește-le sufletele și păstrează-le prezența aici, proaspete precum crengile tale.

Și-a făcut cruce și s-a apucat să răscolească stratul moale de frunze moarte. Să mai găsească niște pietre, s-a gândit. În caz că le-ar fi împrăștiat vreun

¹ „Oh, Doamne“, în limba gaelică, în original.

animal aflat în trecere. Împrăștiate ca gândurile lui, care goneau fără odihnă încoace și încolo printre chipurile membrilor familiei lui, oamenii de la Ridge. *Doamne, oare se va întoarce vreodată acolo? Brianna. Of, Isuse, Brianna...*

Și-a mușcat buza și a simțit gustul sărat al sângelui, l-a lins și a continuat să scormonească. Ea era în siguranță cu Roger Mac și copiii. Însă, Isuse, ar fi trebuit să le urmeze sfatul – mai ales pe al lui Roger Mac.

Cine mai rămăsese pe care să întrebe, dacă avea nevoie de ajutor pentru a se ocupa de toți?

S-a gândit imediat la Rachel, iar apăsarea din piept s-a mai domolit. Da, dacă ar avea-o pe Rachel... Era mai tânără decât el, încă nu trecuse de nouăsprezece ani și, fiind quaker, avea idei foarte ciudate despre felul în care trebuiau să decurgă lucrurile, însă, dacă ar fi avut-o alături, ar fi simțit că are sub picioare o stâncă solidă. Spera că o va avea, însă existau lucruri pe care trebuia să i le spună și, gândindu-se la acea discuție, strânsoarea din jurul pieptului i-a revenit.

I-a revenit și imaginea verișoarei Brianna, care i-a zăbovit în minte; înaltă, cu nasul lung și cu oase puternice, semănând cu tatăl ei... și, odată cu asta, i-a apărut în minte imaginea *celuilalt* văr al lui, fratele vitreg al Briannei. Dumnezeu mare, William! Ce ar trebui să facă în privința lui William? Se îndoia că acesta știa adevărul, că era fiul lui Jamie Fraser. Era oare răspunderea lui Ian să îi spună? Să îl aducă aici și să îi explice ce pierduse?

Probabil că, tot gândindu-se la asta, a scos un geamăt, pentru că Rollo, câinele lui, și-a ridicat capul masiv și s-a uitat îngrijorat la el.

— Nu, nu știu nici asta, i-a spus Ian câinelui. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, bine?

Rollo și-a pus capul înapoi pe labe, și-a scuturat blana ca să alunge muștele și s-a destins în tăcere, întinzându-se de parcă nu ar fi avut oase.

Ian a mai lucrat o vreme, permițând gândurilor să se stingă pe măsură ce sudoarea și lacrimile s-au uscat. Într-un târziu, când soarele ce asfințea a atins vârfulurile tumulilor, s-a oprit. Se simțea obosit, dar mai liniștit. Tumulii alăturați, mici, dar rezistenți, erau înalți până la genunchi.

A rămas nemișcat câteva clipe, fără gânduri, doar ascultând foiala păsărilor mici prin iarbă și răsuflarea vântului printre copaci. Apoi a oftat din străfundul ființei, s-a lăsat pe vine și a atins un tumul.

— *Tha gaol agam oirbh, a Mhathair*, a spus încet. „Iubirea mea se îndreaptă spre tine, mamă.“

LIBRIS

We know
books

A închis ochii și a pus palma bătucită pe cealaltă movilă de piatră. Țărâna lipită de piele l-a făcut să-și simtă degetele în mod ciudat, ca și cum le-ar fi putut înfige în pământ ca să atingă ceea ce dorea.

A rămas nemișcat, doar respirând, apoi a deschis ochii.

— Ajută-mă, unchiule Jamie. Nu cred că mă pot descurca singur.

BASTARD NENOROCIT

William Ransom, al nouălea conte de Ellesmere, viconte Ashness, baron Derwent, își croia drum prin mulțimea de oameni de pe Market Street, fără să ia în seamă protestele celor pe care îi îmbrâncea.

Nu știa încotro merge și nici ce va face când va ajunge undeva. Știa doar că ar fi explodat dacă stătea pe loc.

Capul îi zvâcnea ca un buboi umflat. Totul pulsa. Mâna – probabil că își fracturase ceva, dar nu-i păsa. Inima îi bătea dureros în piept. Piciorul, pentru numele lui Dumnezeu – ce se întâmplase, lovise ceva? A izbit cu răutate o piatră desprinsă din pavaj și a trimis-o rostogolindu-se spre un cârd de găște, ceea ce a declanșat un cor de găgâituri, iar păsările s-au repezit spre el sâsâind, bătând din aripi și lovindu-l peste pulpe.

În jur au zburat pene și găinaț de găscă, iar orătăniile s-au împrăștiat care încotro.

— Ticălosule! a strigat găscărița și l-a lovit puternic cu toiagul, nimerindu-l în ureche. Să te ia dracu', *dreckiger¹ bastard!*

Aceiași sentiment a răzbătut și din vocile furioase ale altor oameni, așa că William a cotit pe o alee, urmărit de strigăte și de găgâituri agitate.

S-a frecat la urechea care îl dureau, izbindu-se de clădirile pe lângă care trecea, uitând de orice altceva în afara aceluia cuvânt care vibra tot mai tare în mintea lui. *Bastard.*

— Bastard! a spus cu voce tare. Bastard, bastard, *bastard!*

¹ „Murdat, odios”, în lb. germană, în original.

LIBRIS

We know
books

A strigat din rărunchi, lovind peretele din cărămidă din fața lui cu pumnul.

— Cine-i bastard? a rostit o voce curioasă în spatele lui.

S-a răsucit și a văzut o tânără care se uita la el cu oarecare interes. L-a măsurat din cap până în picioare, remarcându-i pieptul umflat de respirația sacadată, petele de sânge de pe vestonul uniformei militare și petele verzui de găinaț de gâscă de pe pantalonii. Privirea ei a ajuns la cizmele cu cataramă din argint, apoi a revenit la chipul lui cu un interes sporit.

— Eu sunt, a spus el cu glas răgușit și încărcat de amărăciune.

— O, serios?

A ieșit din adăpostul oferit de cadrul ușii în care stătuse până atunci, a traversat aleea și s-a oprit exact în fața lui. Era înaltă și zveltă și avea sâni frumoși și fermi – vizibili pe sub muselina subțire a cămășii, pentru că, deși avea un jupon din mătase, nu purta corset. Nici bonetă – părul îi cădea liber pe umeri. O prostituată.

— Mie-mi plac bastarzii, a continuat ea și l-a atins ușor pe braț. Ce fel de bastard ești? Rău? Diabolic?

— Unul trist, a răspuns el și s-a încruntat când ea a râs.

Ea i-a observat încruntarea, dar nu s-a retras.

— Vino înăuntru, i-a zis, luându-l de mână. După cum arăți, cred că nu ți-ar strica un păhărel.

A observat-o că se uită la degetele lui, cu pielea crăpată și sângerândă, și și-a mușcat buza de jos cu dinții mici și albi. Însă fetei nu părea să-i fie frică, astfel că s-a trezit condus fără să protesteze în umbra din interiorul casei.

Ce importanță mai are? s-a gândit el, simțindu-se brusc cuprins de o oboseală cruntă. Mai contează ceva?

ÎN CARE FEMEILE, CA DE OBICEI,
ÎNDREAPTĂ LUCRURILE

Chestnut Street numărul 17, Philadelphia
Reședința lordului și a lui lady John Grey

William părăsise casa ca un fulger, iar locul chiar arăta ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet. Eu sigur mă simțeam ca o supraviețuitoare a unei puternice furtuni, iar firele de păr și terminațiile nervoase se răzvrătiseră din cauza agitației.

Jenny Murray intrase în casă imediat după plecarea lui William și, deși la vederea ei am simțit un șoc mai mic decât altele de până atunci, tot am rămas fără grai. Am făcut ochii mari uitându-mă la fosta mea cumnată – deși, dacă mă gândesc mai bine, încă îmi *era* cumnată... pentru că Jamie era în viață. *Viu.*

El se aflase în brațele mele cu mai puțin de zece minute în urmă, iar amintirea atingerii lui mi-a străbătut brusc tot corpul ca un fulger într-o sticlă. Mi-am dat vag seama că zâmbeam ca o dementă, în ciuda distrugerilor uriașe, a scenelor oribile, a suferințelor lui William – dacă o explozie ca aceea putea fi numită „suferință” –, a pericolului în care se afla Jamie și m-am întrebat cu o ușoară mirare ce ar putea spune Jenny sau doamna Figg, bucatăreasa și menajera lordului John.

Doamna Figg era o negresă aproape rotundă, cu pielea lucioasă, care avea obiceiul de a se furișa în tăcere până în spatele cuiva ca o bilă uriașă și amenințătoare.

ERDIS

We know

help

— Ce e *asta*? s-a răstit ea, apărând brusc în spatele lui Jenny.

— Sfântă Fecioară! a exclamat Jenny și s-a răsucit pe călcâie, făcând ochii mari și apăsându-și pieptul cu mâna. Cine Dumnezeu ești?

— E doamna Figg, am zis, simțind un impuls bizar de a râde, în ciuda – sau poate din cauza – evenimentelor recente. Bucătăreasa lordului Grey. Și, doamnă Figg, ea este doamna Murray. Cum... hm...

— Cumnata ta, a continuat Jenny cu fermitate în glas și a ridicat o sprânceană. Dacă mai vrei să-ți rămân cumnată.

S-a uitat la mine cu sinceritate, iar impulsul de a izbucni în râs s-a transformat pe neașteptate într-unul la fel de puternic de a izbucni în lacrimi. Dintre toate sursele improbabile de sprijin pe care mi le-aș fi putut imagina... Am inspirat adânc și i-am întins mâna.

— Sigur că da.

Nu ne despărțiserăm în termeni amicali în Scoția, dar o iubisem cândva foarte mult și nu aveam de gând să ignor prilejul de a repara lucrurile.

Degetele ei mici și ferme s-au întrepătruns cu ale mele, m-a strâns cu putere și, pur și simplu, asta a fost tot. Nu era nevoie de scuze sau de vorbe de iertare. Ea nu fusese niciodată nevoită să poarte masca pe care o purta Jamie. Ceea ce gândea și simțea i se citea în ochii oblici și albaștri, ca de pisică, trăsătură pe care o avea în comun cu fratele ei. Acum știa adevărul despre ceea ce eram eu și știa că îl iubeam – ca întotdeauna, de altfel – pe fratele ei din toată inima și din tot sufletul – în ciuda micilor complicații produse de faptul că în prezent eram căsătorită cu altcineva.

A oftat adânc, a închis ochii o clipă, apoi i-a deschis și mi-a zâmbit, iar buzele au început să îi tremure slab.

— Ei, totul e bine și frumos, a spus doamna Figg scurt.

A mijit ochii și s-a rotit lent în jurul propriei axe, evaluând distrugerile. Balustrada din capul scării fusese smulsă, suportii ei crăpați, pereții găuriți și dâre de sânge marcau drumul pe care coborâse William. Cristalele sfărâmate ale candelabrului, presărate pe podea, scliffeau festiv în lumina care pătrundea pe ușa deschisă, și ea crăpată și sprijinită într-o rână, ca un bețiv.

— *Merde* pe pâine, a murmurat doamna Figg și s-a întors brusc spre mine, mijindu-și și mai mult ochii mici și negri precum coacăzele. Unde e Domnia Sa?

— Ah! am exclamat.

LIBRIS

We know
books

Mi-am dat seama că avea să fie cam delicat să-i explic. Deși îi dezaproba profund pe cei mai mulți oameni, doamna Figg îi era devotată lui John. Nu avea să fie deloc încântată să afle că fusese răpit de...

— Fiindcă veni vorba, unde-i fratele meu? a întrebat Jenny, privind în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca Jamie să apară brusc de sub o canapea.

— Oh, am făcut eu. Hmm. Ei bine...

Probabil că era mai rău decât credeam. Pentru că...

— Și unde e dulceața de William? a întrebat doamna Figg, adulmecând aerul. A trecut pe aici; simt mirosul coloniei ăleia puturoase cu care își dă pe lenjerie.

Cu un aer dezaprobator, a împins cu bombeul o bucată de tencuială căzută pe podea.

Am inspirat din nou adânc și m-am străduit să îmi păstrez ceea ce-mi mai rămăsese din sănătatea mintală.

— Doamnă Figg, fii amabilă și pregătește câte o ceașcă de ceai.

Am rămas în salon, în vreme ce doamna Figg s-a dus în bucătăria de vară, ca să stea cu ochii pe supa de țestoasă.

— Nu e bine să arzi carnea de țestoasă, nu, nici vorbă, ne-a spus ea cu severitate când s-a întors și a așezat ceainicul acoperit cu o învelitoare galbenă. Mai ales că am pus atât de mult vin Sherry, cum îi place Domniei Sale. Aproape o sticlă – o risipă groaznică de băutură bună, dacă vreți părerea mea.

Stomacul mi s-a întors pe dos dintr-odată. Supa de țestoasă – cu mult vin Sherry – stârnea asocieri puternice și intime pentru mine, legate de Jamie, de febra delirantă și de modul în care o corabie care se leagănă participă la un act sexual. Contemplarea unor asemenea scene *nu* putea ajuta câtuși de puțin la discuția ce avea să urmeze curând. M-am frecat cu un deget între sprâncene, sperând să alung norul amețitor de confuzie care se forma în mintea mea. Aerul din casă încă părea încărcat de electricitate.

— Dacă tot ai adus vorba despre vin, am zis, ce alt fel de băutură tare ne-ai putea aduce, doamnă Figg?

S-a uitat gânditoare la mine, a dat din cap și a întins mâna după carafa de pe bufet.

— Brandy-ul e mai tare, a răspuns ea și a așezat-o în fața mea.

Jenny s-a uitat la fel de gânditoare la mine și, ridicând carafa, a turnat o doză zdravănă de băutură în ceașca mea, apoi și în a ei.

— Pentru orice eventualitate, a spus ea, ridicând o sprânceană.

Am băut amândouă, tăcând preț de câteva clipe. Am socotit că ar fi fost nevoie de ceva mai tare decât ceai cu brandy pentru a trece peste efectele pe care le avuseseră evenimentele recente asupra nervilor mei – laudanum, să zicem, sau o porție mare de whisky scoțian –, însă ceaiul, aromat și fierbinte, m-a ajutat fără îndoială, așezându-se cald în stomacul meu.

— Așa. Acum suntem în stare să vorbim, da?

Jenny și-a lăsat ceașca pe masă și s-a uitat la mine, așteptând să vorbesc.

— E un început.

Am respirat adânc și i-am prezentat un rezumat al evenimentelor petrecute de dimineață.

Ochii lui Jenny semănau șocant de mult cu ai lui Jamie. A clipit o dată sau de două ori, uitându-se la mine și a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile, acceptând ceea ce tocmai îi povestisem.

— Vasăzică Jamie a plecat cu acest lord John al tău, armata britanică e pe urmele lor, iar flăcăul înalt pe care l-am întâlnit în prag, care părea să scoată fum pe urechi, e fiul lui Jamie – da, sigur că e așa, doar un orb n-ar putea vedea asta –, iar orașul geme de soldați britanici. Despre asta vorbim, da?

— Nu e tocmai lordul John al *meu*, am replicat, dar, sigur, asta e situația exactă. Înțeleg că Jamie ți-a povestit despre William?

— Da, așa e.

Mi-a aruncat un zâmbet peste marginea ceștii.

— Mă bucur pentru el. Dar ce l-a tulburat pe flăcău? Arăta de parcă ar fi fost pregătit să dea piept cu un urs.

— Ce-ați spus? a intervenit brusc doamna Figg, așezând pe masă tava pe care ne-o adusese – cana cu lapte și zaharnița scoteau sunete ca de castaniete. *Al cui* fiu este William?

Am luat o gură de ceai ca să capăt curaj.

Doamna Figg știa că mai fusesem căsătorită – și teoretic, rămăsesem văduvă după moartea unui anume James Fraser. Dar nimic mai mult.

— Ei bine, am spus și m-am oprit să-mi dreg glasul. Ăă, domnul înalt cu păr roșcat, care a fost aici mai devreme – l-ai văzut?

— Da, a răspuns doamna Figg, privindu-mă printre gene.

— Te-ai uitat bine la el?

— Nu m-a interesat fața lui când a apărut la ușă și a întrebat unde sunteți, dar i-am văzut foarte bine fundul când a trecut cu forța pe lângă mine și a urcat scara în fugă.

— Probabil că asemănarea e mai puțin clară din acel unghi, am zis, după care am mai luat o gură de ceai. Hm... acel domn este James Fraser, adică...

„Primul soț“ nu reflecta realitatea, dar nici „cel mai recent soț al meu“. Am ales soluția cea mai simplă.

— Soțul meu. Și... hm... tatăl lui William.

Doamna Figg a rămas cu gura căscată. S-a retras încet și s-a lăsat pe un taburet brodat, care a scos un sunet ca un fâsâit.

— Și William știe? a întrebat ea după câteva momente de gândire.

— A aflat *acum*, am răspuns, făcând un gest scurt spre distrugerile de pe scară, care se vedeau bine prin ușa deschisă a salonului în care ne aflam.

— *Merde* pe... vreau să zic... să ne apere Mielul sfânt al Domnului.

Cel de-al doilea soț al doamnei Figg fusese predicator metodist, iar ea se străduia să îi onoreze amintirea, dar primul fusese un cartofor de origine franceză. Mi-a aruncat o privire intensă.

— Dumneavoastră îi sunteți mamă?

A fost cât pe ce să mă înec cu ceaiul.

— Nu, am răspuns, ștergându-mi bărbia cu un șervet din pânză. Nu e chiar *atât* de complicat.

De fapt, era mai mult decât complicat, dar nu aveam de gând să le explic nici doamnei Figg, nici lui Jenny circumstanțele nașterii lui William. Probabil că Jamie îi spusese lui Jenny cine era mama lui William, dar mă îndoiam că îi spusese și că mama lui William, Geneva Dunsany, îl silise să se culce cu ea amenințând familia lui Jenny. Niciunui om de spirit nu îi place să recunoască faptul că practic a fost șantajat de o fată de optsprezece ani.

— Lordul John a devenit tutorele legal al lui William când a murit bunicul lui și, în acel moment, lordul John s-a căsătorit cu lady Isobel Dunsany, sora mamei lui William. Ea îi purtase de grijă lui Willie după moartea mamei lui, iar ea și lordul John i-au fost practic părinți încă de când era mic. Isobel a murit când el avea în jur de unsprezece ani.

Doamna Figg a înțeles imediat această explicație, dar nu s-a lăsat distrasă de la principala idee a acestei chestiuni.

LIBRIS

We know

— James Fraser, a rostit ea, bătând darabana cu două degete groase pe genunchi și uitându-se acuzator spre Jenny. Cum se face că nu a murit? Am auzit că s-a înecat.

Și-a întors ochii spre mine.

— Am crezut că Domnia Sa lordul era gata să se arunce în apa portului când a aflat.

Am închis ochii, cutremurându-mă, iar groaza glacială stârnită de respectiva veste s-a revărsat asupra mea ca un val al amintirii. Deși încă simțeam atingerea binefăcătoare a lui Jamie, iar certitudinea că era viu îmi încălzea inima, am rețrăit durerea sfâșietoare din clipa când mi se spusese că a murit.

— Ei bine, vă pot lămuri măcar asupra acestui aspect.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Jenny lăsând să cadă un cub de zahăr în ceaiul proaspăt turnat în ceașcă și făcând un semn din cap către doamna Figg.

— Urma să plecăm cu un vapor numit *Euterpe* – eu și fratele meu – din Brest. Însă tâlharul de căpitan cu inimă neagră a ieșit din port fără noi. Și asta nu i-a adus binele, a adăugat ea, încruntându-se.

E adevărat, nu-l ajutase cu nimic. *Euterpe* se scufundase în timpul unei furtuni în Atlantic, toți cei de la bord pierind, inclusiv echipajul. Așa cum ni se spusese mie și lordului John.

— Jamie a găsit altă corabie, dar aceasta ne-a lăsat în Virginia, așa că a trebuit să mergem de-a lungul coastei, în parte cu căruța, în parte cu bărci de poștă, stând departe de soldați. Acele mici ace pe care i le-ai dat lui Jamie împotriva răului de mare au făcut minuni, a adăugat ea, întorcându-se aprobator spre mine. El mi-a arătat cum să le înfig. Iar ieri, când am ajuns la Philadelphia, și-a reluat ea povestea, ne-am strecurat în oraș noaptea, ca doi hoți și ne-am dus la tipografia lui Fergus. Doamne, de vreo douăsprezece ori am crezut că mi se oprește inima-n loc!

A zâmbit amintindu-și și am rămas șocată de schimbarea petrecută în ființa ei. Chiar dacă umbra părerii de rău încă i se citea pe față și era slabă și obosită după călătoria lungă, îngrozitoare încordare provocată de moartea chinuitoare a soțului ei, Ian, se risipise. Acum avea culoare în obraji și o strălucire în ochi pe care nu o mai văzusem de când o cunoscusem, în urmă cu treizeci de ani. Mi s-a părut că își găsisse pacea și am simțit o recunoștință care mi-a ușurat sufletul.

— ...așa că Jamie a bătut la ușa din spate, dar n-am primit răspuns, deși văzuserăm lumina focului răzbătând prin obloane. A bătut din nou, cântând o melodie...

A lovit ușor cu degetele în tabla mesei, *bun-pa-da-bun-pa-da, bum-bum-bum*, și inima mi-a tresărit, pentru că am recunoscut tema din *The Lone Ranger*¹, pe care o învățase de la Brianna.

— Și după un moment, a continuat Jenny, s-a auzit vocea fioroasă a unei femei: „Cine-i acolo?“ Și Jamie a spus în *Gáidhlig*²: „Sunt tatăl tău, fiica mea, și mi-e frig, sunt ud și flămând.“ Plouase cu găleata și eram amândoi uzi până la piele.

S-a legănat puțin pe spate, semn că îi plăcea să povestească.

— Și-atunci s-a deschis ușa, doar o idee, și am văzut-o pe Marsali cu un pistol mare în mână, din acelea folosite de călăreți, iar cele două fete ale ei stăteau în spatele ei, fioroase ca niște arhangheli, fiecare având în mână câte un retevei, pregătite să lovească orice hoț peste țurloaie. Apoi lumina focului a căzut pe fața lui Jamie și toate au scos țipete ca niște diavolițe, gata să scoale pe oricine din morți. L-au înconjurat și l-au dus târâș înăuntru, toate vorbind în același timp, întrebându-l dacă nu cumva era o fantomă și de ce nu se înecase, și așa am aflat că *Euterpe* se scufundase.

Jenny și-a făcut cruce.

— Dumnezeu să odihnească sărmanele suflete aflate pe corabia aceea, a spus ea, clătînând din cap.

Mi-am făcut și eu cruce și am observat că doamna Figg s-a uitat pieziș la mine; nu știuse că eram papistașă.

— Am intrat și eu, bineînțeles, a continuat Jenny, dar toată lumea vorbea în același timp, căuta haine uscate, se pregăteau băuturi fierbinți, iar eu m-am uitat în jur, pentru că nu mai intrasem niciodată într-o tipografie, mirosul de cerneală, hârtie și plumb era ceva necunoscut pentru mine. Brusc, m-am trezit trasă de fustă, iar un copilaș cu fața dulce m-a întrebat: „Și tu cine ești, doamnă? Vrei niște cidru?“

— Henri-Christian, am murmurat, zâmbind când mi-am amintit de cel mai mic copil al lui Marsali, iar Jenny a dat aprobator din cap.

— „Da, sunt bunica ta, Janet, fiule“, i-am răspuns, iar el a făcut ochii mari și a scos un chiot, după care m-a prins de picioare și m-a strâns atât de tare, că m-a făcut să-mi pierd echilibrul și să cad pe canapea. Am niște vânătăi cât palma pe fund, a adăugat ea vorbind cu colțul gurii.

¹ Uvertură din opera *Wilhelm Tell* de Gioacchino Rossini, temă folosită în serialul american de televiziune *The Lone Ranger* („Călărețul singuratic“).

² Gaelică scoțiană.

LIBRIS

We know
books

Am simțit cum îmi dispare nodul din gât despre care nici nu-mi dădusem seama că există. Desigur, Jenny știa că Henri-Christian se născuse pitic – însă una e să știi și alta e să vezi. În mod limpede, pentru Jenny fuseseră lucruri diferite.

Doamna Figg urmărise relatarea cu mare interes, dar păstrase o anumită rezervă. Când a auzit de tipografie, rezerva ei a crescut.

— Oamenii aceștia... Marsali e fiica dumneavoastră, doamnă?

Mi-am dat seama la ce se gândea în acele momente. Toată lumea din Philadelphia știa că Jamie era rebel – și, prin extensie, și eu eram. Amenințarea iminentă a arestării mele îl făcuse pe John să insiste ca eu, după tumultul provocat de presupusa moarte a lui Jamie, să mă căsătoresc cu el. Existența unei tipografii în Philadelphia ocupată de britanici avea să dea naștere unor întrebări despre ce se tipărea și de către cine.

— Nu, soțul ei este fiul adoptiv al fratelui meu, a explicat Jenny. Dar l-am crescut pe Fergus de mic, așa că a devenit fiul meu vitreg, potrivit regulilor din Highlandss.

Doamna Figg a clipit. Până în acel moment, se străduise bărbătește să păstreze cât de cât o ordine a personajelor, însă apoi a renunțat printr-o mișcare din cap, care a făcut ca panglicile prinse de bonetă să i se legene ca niște antene.

— Păi unde dracu' – vreau să zic, unde Dumnezeu a plecat fratele dumneavoastră cu Domnia Sa? a întrebat ea cu glas apăsător. Credeți că la tipografie?

Eu și Jenny am schimbat o privire.

— Mă îndoiesc, am răspuns. Mai probabil e să fi ieșit din oraș, folosindu-l pe John – hm, pe Domnia Sa, adică – drept ostatic pentru a trece de posturile de pază, dacă va fi nevoie. Pesemne că îl va elibera imediat ce ajung suficient de departe pentru a se simți în siguranță.

Doamna Figg a scos un sunet gros și vibrant în semn de dezaprobare.

— Poate va ajunge la Valley Forge și îl va preda rebelilor.

— A, nu cred așa ceva, a replicat Jenny pe un ton liniștitor. La urma urmelor, ce treabă ar avea cu el?

Surprinsă că nu toată lumea îl prețuia pe Domnia Sa la fel de mult ca ea, doamna Figg a clipit din nou, însă, după ce a strâns din buze o clipă, a socotit că acest lucru e posibil.

— Nu purta uniformă, nu-i așa, doamnă? m-a întrebat pe mine, cu o expresie sumbră.

Am clătinat din cap. John nu avea nicio funcție oficială. Era diplomat, deși, tehnic vorbind, era locotenent-colonel în regimentul fratelui său și, prin urmare, purta uniformă doar în cazul unor ceremonii sau pentru a intimidă, însă, din punct de vedere oficial, era pensionat din armată, deci nu era combatant. Iar dacă purta haine civile putea fi luat drept un cetățean oarecare, nu soldat – și astfel, nu prezenta niciun interes pentru trupele generalului Washington din Valley Forge.

În orice caz, nu credeam că Jamie se îndreptase spre Valley Forge. Știam sigur că se va întoarce. Aici. Pentru mine.

Gândul a înflorit în partea de jos a pântecului meu și s-a răspândit în sus, într-un val de căldură care m-a făcut să-mi cobor nasul spre ceașcă pentru a-mi ascunde îmbujorarea.

În viață. Am mângâiat cuvintele acestea, adăpostindu-le în inimă. Jamie era viu. Chiar dacă mă bucuram să o văd pe Jenny – și eram și mai bucuroasă să constat că ea întindea ramura de măslin spre mine –, chiar îmi venea să urc în camera mea, să închid ușa și să mă sprijin de perete cu ochii închiși. Și să retrăiesc secunde de după ce el pătrunsesse în cameră. Când mă strânsese în brațe, sărutându-mă, făcându-mă să simt căldura simplă, puternică a prezenței lui, atât de copleșitoare încât aș fi putut să mă prăbușesc pe podea dacă nu m-ar fi ținut strâns.

În viață, am repetat în minte. *E viu.*

Nimic altceva nu mai conta. Totuși, m-am întrebat în trecut ce făcuse cu John.